

OOM BERNARD'S NIEUWSTE PRENTENBOEKEN N° 2.

Sprookjes en Vertelsels.

Lith. Casparie & Zⁿ. Gron.

GRONINGEN — W. R. CASPARIE.

12 030.837

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

27859724

SPROOKJES EN VERTELSLS,

DOOR

OOM BERNARD.

(Met gekleurde plaatjes.)

W. R. CASPARIE. — GRONINGEN.

1. DE KIKVORSCH EN DE MUIS.

Eene muis zat treurig aan den oever van een groot water. Zij wilde zoo gaarne aan de overzijde wezen, en zij kon niet zwemmen.

Aan den kant van het water zat een kikvorsch half in het kroos verborgen, en zag de weenende muis aan. „Wat scheelt u?” vroeg hij, „dat gij zoo droevig zijt. Zeg het mij maar, misschien kan ik u wel helpen.”

„Ach,” sprak de muis, „ik wilde zoo gaarne aan den anderen kant van het water zijn, en ik weet niet, hoe ik er over zal komen!”

„O, is het anders niet,” hernam de kikkert, „dan zal ik u wel helpen. Zoek maar een sterk wilgentakje, dan bind ik het eene eind daarvan om mijn achterpoot, en gij het andere eind om een van uwe voorpooten, en zoo trek ik er u veilig en vlug over.”

De muis deed, wat haar werd aangeraden, en weldra dreef zij op het water, zacht voortgetrokken door den kikvorsch. Doch deze was een ondeugende bedrieger, en zijn plan was de arme muis te laten verdrinken. Toen zij midden op den plas waren, dook de kikvorsch eensklaps onder water, en wilde de muis meesleuren, die dan verdronken zou zijn. Deze spartelde nog wel wat tegen, maar zou toch ten laatste onder water geraakt zijn. Vóór zij echter in de diepte verdween, werd zij bemerkt door een ooievaar, die haastig toepikte en haar meenam naar zijn nest, boven op een hoogen schoorsteen.

Maar aan de muis zat de kikvorsch vast met een taai wilgentakje. Zij kon zich niet losrukken, en ging ook mee in de hoogte. De ooievaar was zeer verwonderd, toen hij twee dieren in plaats van een had gevangen.

„Hoe komt gij toch hier, mijn kwakertje,” vroeg hij het beest, „ik heb toch volstrekt geene moeite gedaan om u te vangen. Maar wees bedankt voor uwe welwillendheid om opgegeten te worden.”

„Ach,” zuchte de kikvorsch, ik weet wel wat mij wacht, maar ik verdien het. Het is mijn eigen schuld, dat ik thans in uwe macht ben. Ik heb trouweloos en laag gehandeld met de muis, en ik word nu daarvoor gestraft.”

En daarop vertelde hij aan den ooievaar, wat hij had willen doen.

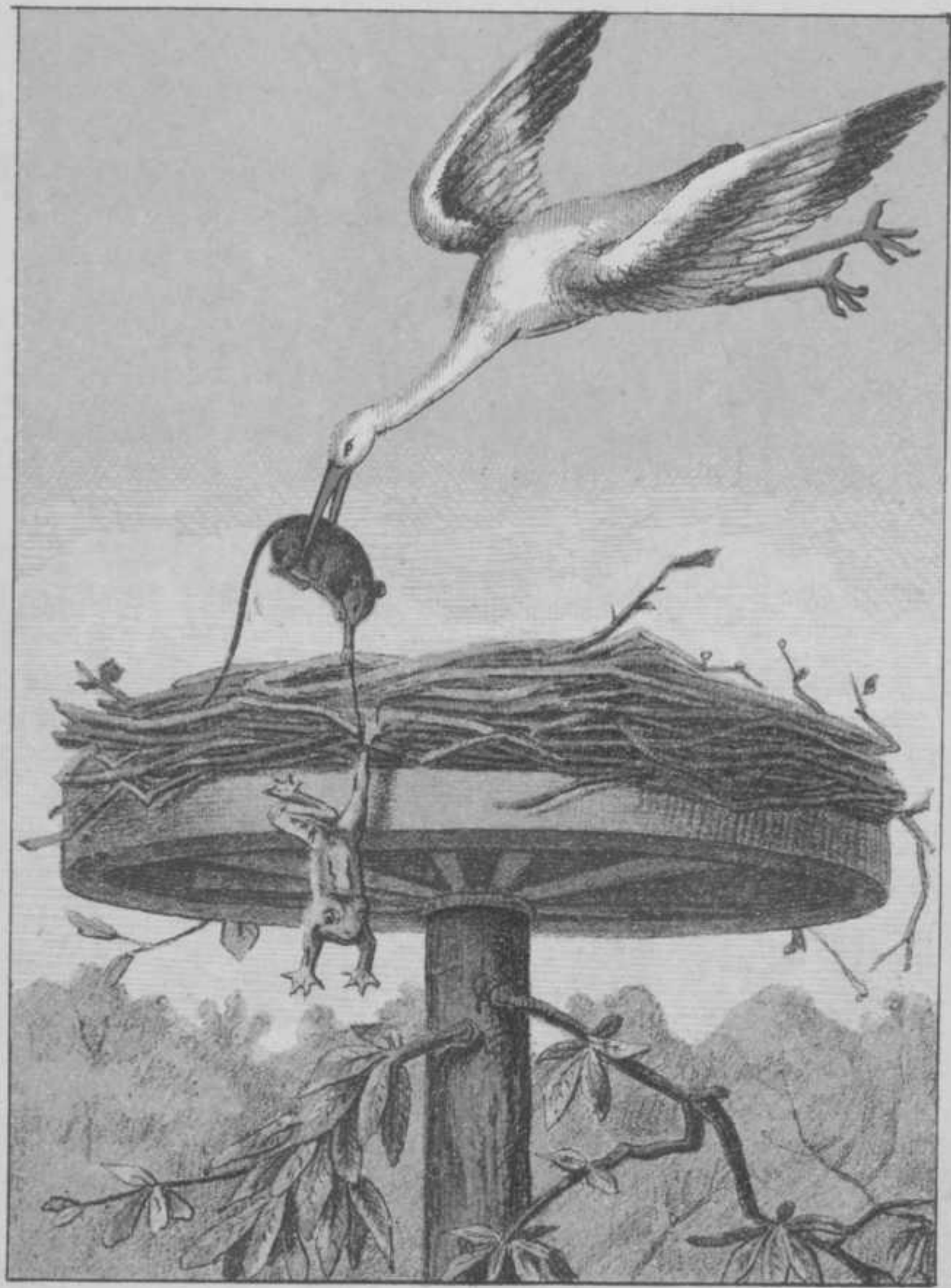
„Ja, gij hebt uw verdiend loon,” zeide deze daarop, „gij hebt een graf willen graven voor een ander en valt er zelf in.

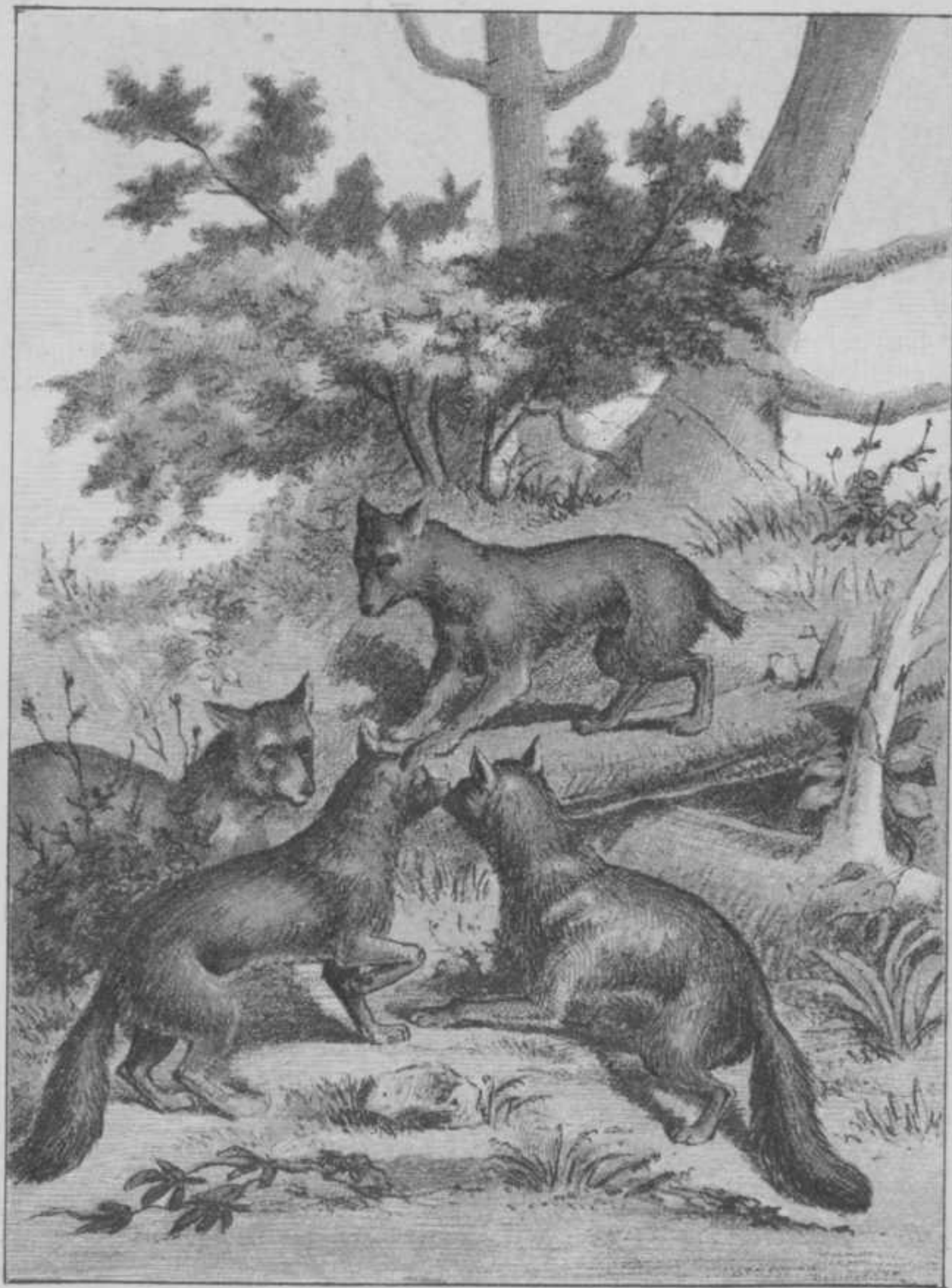
En daarop peuzelde hij den boozen kikvorsch lekker op.

2. DE VOS ZONDER STAART.

Een vos bleef eens in een val zitten, maar liever dan zich gevangen te geven, beet hij zijnen staart af. Zoo kwam hij zonder dit lichaamsdeel weer bij zijne makkers aan. Doch onderweg reeds vreesde hij voor den spot der andere vossen. Nauwelijks was hij ook in hun midden verschenen, of allen lachten hem uit. Hij liet zich daardoor echter niet van zijn stuk brengen, maar klom op een boom, zette een zeer ernstig en geleerd gezicht, en sprak tot de hem omringende makkers:

„Lieve broeders, gij lacht mij uit, maar wat meent ge dan, dat ik niet uit eigen wil mijn staart heb afgelegd? Als ge mij gehoord hebt, zult ge doen evenals ik. Want let eens goed op. Niets dan last hebben wij van onze staarten. Ten eerste staat het fraaier en veel fatsoenlijker geen staart te hebben. Zie de

menschen maar eens aan: hebben zij ook een staart? Hoe kan men zich sierlijk bewegen met dat breed aanhangsel? — Ten tweede kent men ons terstond aan den staart, en maakt daarom jacht op ons: hebben we geen staart, dan zijn wij wel tienmaal zoo veilig. — Ten derde hindert het leelijke ding ons in het loopen. Hoe menige vos, die gevangen en gedood werd, zou ontsnapt zijn, indien hij maar geen staart had gehad. — Ten vierde welk een leelijken reuk geeft dat lichaamsdeel af. Als gij over dat alles nadenkt, zult ge even als ik u ontdoen van den leelijken, lastigen, onfatsoenlijken staart."

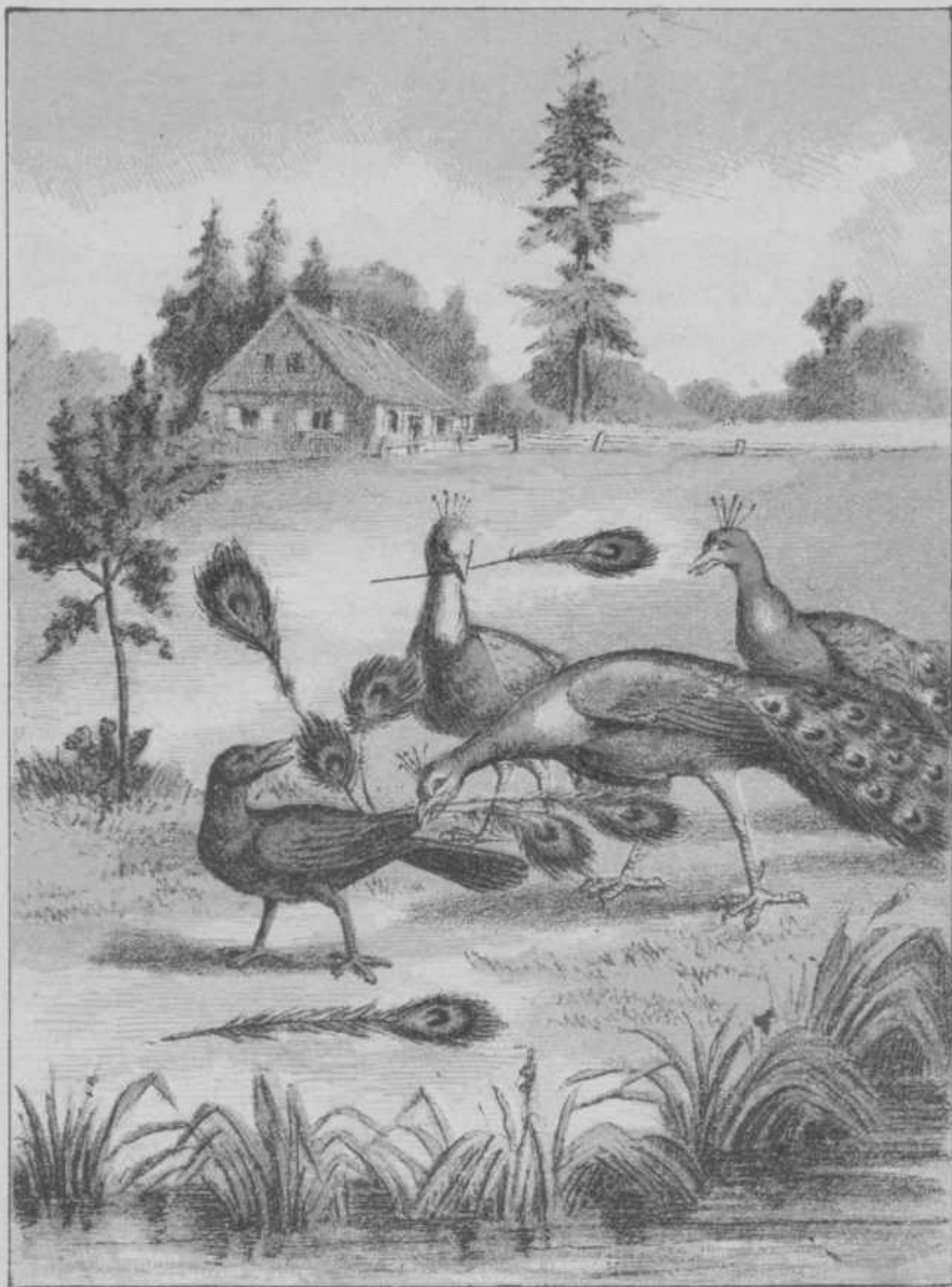
"O, gij deugniet," riep nu een oude vos, "houdt gij ons allen voor domkoppen! Wij weten wel, waarom gij ons wilt overhalen. Omdat gij zelf uwen staart mist, zijt gij afgunstig op de anderen, die er nog een hebben: „het is de nijd, die u plaagt en u zoo doet spreken!"

3. DE KRAAI EN DE PAUWEN.

Een kraai vond in eenen tuin eenige pauweveeren. „Daarmede zal ik mij tooien," zeide hij bij zich zelve, „en men zal mij bewonderen als een der schoonste dieren."

Haastig vloog het verwaande dier naar den kant van een vijver, stak zich de gevonden veeren tusschen de vleugels en op den staart, en beschouwde daarna zich zelf in het water.

"O, hoe heerlijk," riep hij uit, „ik ben nog schooner dan de pauwen zelf, want bij dezen is alleen de staart veelkleurig ik schitter van glans over het geheele lichaam."

Voorzichtig stapte de kraai nu over den grond, want vliegen durfde hij niet. Hij wilde zich tussehen de werkelijke pauwen mengen, en twijfelde niet, of men zou hem als een der hunnen aanzien. Doch nauwelijks kregen de dieren, waartoe hij gerekend wilde worden, hem in het oog, of zij vielen op hem aan en beten naar hem.

„O, gemeene dief! Uwe kleeren zijn gestolen,” riepen zij uit en rukten vol woede hem de geleende veeren van het lijf. En hij moest het geduldig toelaten en blijde zijn dat men hem niet doodde.

Toen hij van zijn vreemden tooi ontdaan was, wilde hij wegvliegen, doch de pauwen lieten hem nog niet gaan, maar begonnen nu aan zijne eigene glinsterende veeren te trekken.

„Ook die zijn zeker niet van u,” zeiden zij; „ook die zult ge wel geroofd hebben.”

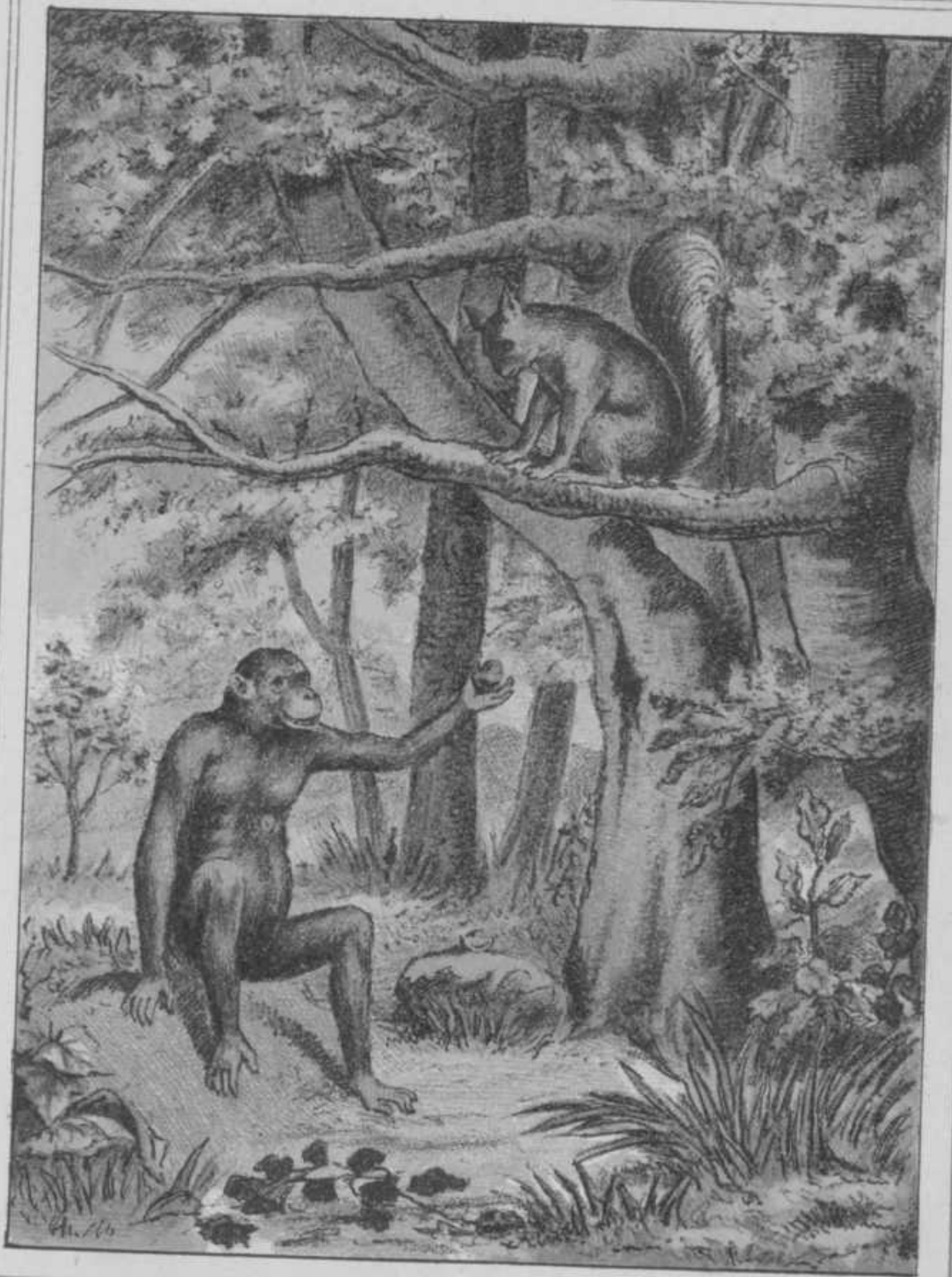
En hoeveel pijn het hem ook deed, de pauwen ontnamen hem al zijne veeren en pennen. Eerst toen hij kaal was als een geplukte gans, liet men hem loopen. Overal, waar hij kwam, werd hij nu bespot. Dat was de straf voor zijne dwaze ijdelheid!

4. DE HARDE NOOT.

Een jong eekhorentje vond eene noot onder den boom, waarin hij zijn verblijf hield.

„Ha!” riep hij „ziedaar eene vrucht, waarvan mijne moeder mij zoo vaak heeft verteld, en die zoo lekker moet zijn. Nu zal ik eens smullen.”

Vlug klauterde hij in den boom en ging op een hoogen tak

zitten, om in stilte de gevonden noot te verteren. Hij zette er de tanden in, maar hoe hij ook beet, het was hem niet mogelijk de harde dop stuk te krijgen.

„Mijne moeder heeft gelogen,” riep hij boos uit; „vertrouw nog maar op oude menschen, die u bedriegen en voor den gek houden. Weg met die ellendige vrucht!”

En hij smeed de noot op den grond.

Juist liep daar een aap, die zijn gesprek had afgeluisterd. Haastig raapte deze de noot op, legde haar op een steen, en sloeg er met een anderen op, zoodat de dop verbroken werd. Nu nam hij er de witte kern uit, en at die smakelijk op.

Daarna wendde hij zich naar het jonge dier, dat van uit den boom tõekeek, en zeide:

„Leer dit van mij, jonge knaap: uwe moeder had gelijk, de noten zijn zeer lekker, maar men moet ze openen. Zonder arbeid heeft men geen genot, en wie niet werken wil zal ook niet eten!”

